

pevnost

edice

Josef
Pecinovský

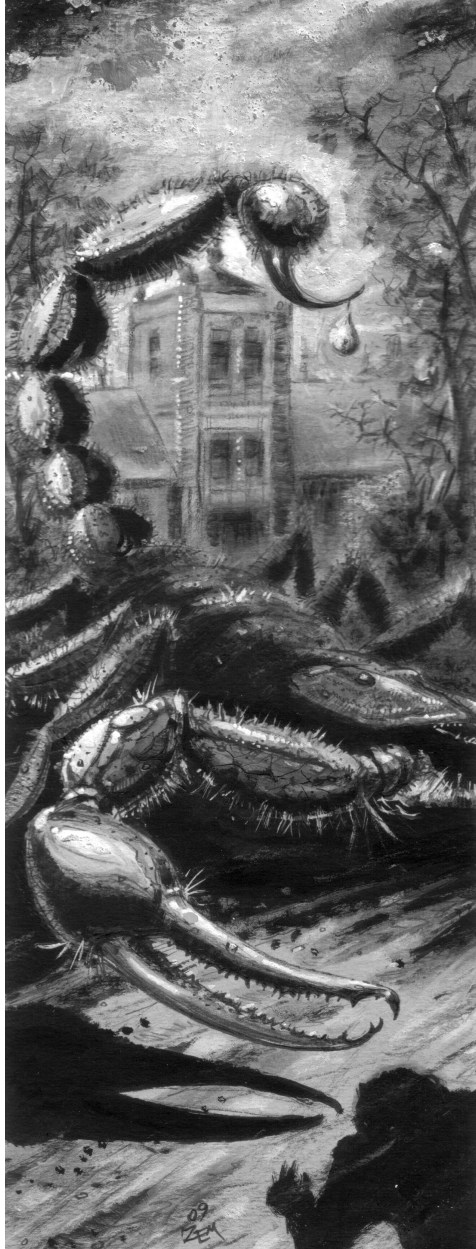
Stín mrtvého

Josef Pecinovský

STÍN MRTVÉHO

Josef Pecinovský

STÍN MRTVÉHO

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 1991, 1993 a 2009

Cover © Karel Zeman, 2009

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2009

ISBN 978-80-7425-016-3

STÍN KOBRY

Prolog

Ten zážitek trval pouhou vteřinu, možná dvě. Před mýma očima se však bude odehrávat po celý život. Za temných večerů, když usínám, a to i teď, v dospělosti, se nejednou probouzím v hrůze. Snažím se za každou cenu zahnat ten děsivý přízrak. Snažím se od sebe zažehnat tu krutou vzpomínku. Marně se na ni snažím zapomenout. Má deformovaná paměť, která občas dokáže pustit k vodě mnohem důležitější události, si ten okamžik jistě podrží až do konce mého života.

Tehdy jsem se zatoulal. V těch dobách to bylo snadné. Město nebylo prošpikováno všudypřítomnými nesnesitelnými detektory. Tyhle výtečné přístroje dokážou každé ztracené dítě vrátit rodičům během několika minut. To je ovšem jen jedna z mála výhod tohoto odporného a nenáviděného systému.

Bylo mi tehdy jen šest let. Ostatní reálie si vůbec nepamatuji. Dodnes nevím, kde jsem se to tehdy ocitl. Vidím před

sebou jen černý obdélník otevřených dveří. Kolem sebe cítím stísněnost malého prostoru. Možná to byla ohrada, snad nevelká místnost. Určitě jsem však nebyl na volném prostranství.

Cítím hnus, nevýslovný hnus. Mé tělo se noří do té mazlavé vidiny. A z černého rámu rozevřených dveří na mne cosi hledí.

Není to člověk.

Není to zvíře.

Není to robot.

Myslel jsem si, že na světě neexistuje nic mimo tyto tři kategorie, co by na mne mohlo hledět.

Je to živé, má to i oči. Zvláštní, průsvitné oči. Možná tuším i tělo, ale to je pohlceno v divné mlze. Vnímám ji všemi ostatními smysly, ale vím, že ji nevidím. V mém malém světě, který se v malém dětském mozku zatím v souladu s běžnými pravidly utvářel, vznikla v tu chvíli strašlivá trhlina. To neznámé a tajemné cosi není kam zařadit.

Znal jsem pochopitelně pohádky o zlých čarodějích, nezbedných skřítcích, krvelačných dracích a přihlouplých čertech. Tohle však nebyl ani zlý čaroděj, ani skřítek, dokonce přede mnou nestál ani sám ďábel. Protože ti všichni, ať nabízeli jakoukoli představu, by byli stvořeni člověkem a patřili by do lidského světa.

A já vytušil, že tohle do lidského světa nikdy nepatřilo.

Ona bytost se pohnula. Tam, kde by mohla být ústa, se cosi rozevřelo. Bezedná, hluboká, ohromná ústa. Je to tlama snad mnohem větší než hlava. A nad rozevřeným chřtánem na mne hledí oči bez zornic i bez víček. Oči hmyzu, oči netvora.

Ozval se zvuk nepodobající se ničemu, co se kdy mohlo rozeznít v atmosféře této planety. Zvuk ničící bubínky. Zvuk

unikající z té bezedné studny, která by mne mohla pohltit, kdyby chtěla. Zvuk, který jsem se neodvážil nazvat hlasem.

Víc nevím. Mělo to ruce? Mělo to nohy? Mělo to vůbec nějaké tělo? Dalo se tady hovořit o nějakých barvách?

Našli mě určitě kilometry daleko od toho místa.

Nevím, kudy a jak jsem utíkal, na všechno jsem zapomněl. Dlouho potom jsem se pak probouzel z horečnatého snu. Vykřikoval jsem nesrozumitelná slova. Odháněl jsem neviditelné nepřátele. Třásl jsem se strachy a zimou. A pak jsem nad sebou spatřil bělostný strop a kolem sebe běžné rekvizity nemocničního pokoje. Po nezbytném vyšetření, kdy jsem byl shledán tělesně zdrav, si mě rodiče odvezli domů.

Nikdy jsem se neodvážil o tom zážitku s nikým hovořit. Nikomu jsem se nesvěřil, ani psychiatrovi. K němu mě starostliví rodiče zavedli, protože jsem od toho dne byl dítětem značně neurotickým. Začal jsem trpět těžkými nočními můrami a hrůzostrašnými sny.

Nikdy později jsem už nic podobného nespatriil. Nikdo se přede mnou ani o ničem podobném nezmínil.

Ale já jsem věděl, že to nemohl být přelud.

Stal jsem se dospělým teprve toho dne, kdy jsem se odvážil začít pátrat, pokud to jen bylo možné, po příčinách toho svého otřesného zážitku.

Dlouhou dobu marně.

Samozřejmě jsem se ve sdělovacích prostředcích, teď už přísně protkaných předivem cenzury, dočetl o experimentech profesora de Campa. Letmo si vzpomínám, že se tam hovořilo o jakémisi zhmotňování duše.

Ale noviny o tom brzy psát přestaly a já měl důležitější věci na práci. Tehdy jsem začínal svou profesionální kariéru soukromého detektiva.

Dobrovolně jsem se podrobil těžkému výcviku. Seznámil jsem se s předními představiteli asijského umění ovládnutí těla i duše. Rok jsem žil uzavřen v tibetském klášteře. Prožil jsem dlouhé měsíce útrap a odříkání. Naučil jsem se však mnohému, co jsem později dokázal při své práci využít. Dokázal jsem vycvičit svou vůli. Mohl jsem svou vůli vnucovat jiným. Slabší jedinci mi otvírali své myšlenky. A dokázal jsem nakonec i ovládat sebe sama. Mohl jsem zapomenout i na svůj přízrak z dětství. Ale já to neudělal, jako kdybych věděl proč.

Pochopitelně jsem rovněž věděl, kdo je nejvýznamnějším mužem ve městě. Nemohl jsem však vědět, že pan Kobra vzal výzkumy profesora de Campa pod svou ochranu. Tím tyto zvláštní experimenty dostaly patinu dobře chráněného státního tajemství.

Nevěřil jsem některým neověřeným informacím, které tvrdily, že policie kromě detektorů, špiclů a odposlouchávacích systémů nasazuje i zvlášť cvičené jedince. Tito muži měli údajně být schopni vstupovat do jiných dimenzí a chránění pláštěm neviditelnosti mohli kontrolovat kdekoho na každém kroku.

Myslel jsem si, že při své práci používám tu nejmodernější techniku. V tomto omylu mne utvrzovaly i výsledky mé práce. Stal jsem se známým a úspěšným detektivem. Dokonce jsem uvažoval o tom, že si najdu společníka, protože jsem na všechnu práci sám nestačil.

Jedinou skvrnou na mé vizitce pak mohly být výsledky mého soukromého života. Mé manželství se samolibou a domýšlivou Beatricí se nevydařilo. Po rozvodu naši dcerku Janici dostala do výchovy matka. Pod jejím vlivem se mi dítě stále více odcizovalo.

Abych zapomněl na tyto problémy, věnoval jsem se víc a víc své práci. Až jsem narazil.

Brzy jsem se měl dovědět, že se někdy vyplatí věřit i tomu, čemu se věřit nechce. Má technika byla pořádně zaostalá. Výsledky mé práce byly buď výsledkem náhody, nebo přímým důsledkem mého přátelství s policejním inspektorem Haroldem Frumanem.

Toho dne, kdy jsem se poprvé seznámil s panem Kobrou, se mi měly všechny díly skládky sestavit dohromady.

1. Únos

„Ale vy do toho doupěte půjdete, Bensone,“ řekl s nezvratnou jistotou Cleves. To už jsem věděl, že má pravdu. S vyděrači a únosci jsem sice měl často co do činění. Dnes poprvé se ale takový případ dotýkal přímo mé osoby.

A ještě před pár minutami jsem mohl být nejspokojenějším detektivem ve městě. Právě jsem totiž inkasoval šek znějící na pětimístnou částku. Poslala mi jej nejmenovaná, ale velmi vlivná osoba. Mou zásluhou byl uchráněn její mladý a poněkud nezvedený příbuzný od dost ošklivého skandálu.

Seděl jsem na své rozvrzané židli ve své malé kanceláři a mlátil podpatky o plexisklo na stole. Prohlížel jsem si ten báječný papírek, na němž jsem neshledával vady.

Nu, a do toho zazněl telefon.

Hlas, který se ozval ze sluchátka, mě přinutil, abych dal nohy na zem. Protivný reflex. Beatrice to nesnášela. Šest velmi dlouhých let jsme prožili ve zvláštním svazku. Pak nás mé povolání, její rozmary i vzájemný nesoulad konečně rozvaly na různé světové strany.

Čekal jsem, že zase začne fňukat něco o malých alimентech. Tentokrát jsem se zmýlil.

Plakala. Snad poprvé v životě. Nikdy jsem ji se slzami v očích nezažil. Netušil jsem, že ta chladnokrevná mrcha, která dokáže člověku pít krev lépe než ten největší komár, může i plakat.

„Unesli ji,“ řekla mezi dvěma vzlyky. Hned jsem pochopil koho. Neměli jsme spolu jiný vzájemný styčný bod než naši dcerku Janici.

„Kdo? A proč?“ vykřikl jsem. „A co chtějí?“

„Nevím, ale prý se to včas dovíme. Bensone, co mám dělat?“

„Já už vám vysvětlím, co máte dělat,“ ozval se docela jiný hlas. Už ne z telefonu, ale přímo z prostoru vedle mého stolu. Cizí hubená ruka mi vzala sluchátko a položila je do vidlice. Já se bez odporu podrobil tomuto hrubému zásahu do svého soukromí.

To individuum se bezostyšně představilo jako Cleves. A Cleves byl skutečně výborně informován. Řekl mi však jen to, co chtěl a co směl.

„Přinesete mi sambol a vaše dcerka bude volná,“ žvýkala jeho ústa slova jako tabák. „Nechám vám tady plánek druhého podlaží muzea. K tomu ještě schéma poplašných zařízení a plán obchůzek strážných. Pokud budete něco potřebovat, zavolejte na toto číslo. Pak zapomeňte, že jste je kdy vytácel. Budeme vás sledovat a při prvním podezřelém kontaktu... nu, vždyť víte, co tím myslím.“

Měl jsem sto chutí zmalovat tu jeho tvář do modra. S nesmírnou chutí bych zlomil tu čelist, která vybíhala dopředu natolik, aby výrazně narušovala symetrii jeho obličeje. Pokud se tomu, co vyčnívalo z jeho hlavy, dalo vůbec říkat obličej. Šikmé čelo, vyčnívající nadočnicové oblouky. Hluboké oční důlky jako by neobsahovaly nic, jen dvě škvírky. Úzký

knírek se skoro ztrácel nad širokými ústy opatřenými zuby, které potřebovaly vybělit.

Byl to takový zvláštní hubeňour. A mrňavý. Mohl překročit čtyřicítku. Hlas měl protivný jako cirkulárka. Hýřil sebevědomím falešného hráče.

Neudělal jsem nic, jen jsem zabručel: „Rozumím. Mluvil jste o nějaké lhůtě?“

„Nic takového. Nestanovujeme lhůty. Podmínka je jediná, a tu znáte. Dokud nedodáte sambol, dcerku nevidíte. Zatím jí u nás není špatně... Podotýkám, že zatím, pane Bensone.“

„Tak mi slibte aspoň jedno,“ zavrčel jsem.

„Co to má být?“

„Pokud mě chytanou nebo zabijou, pusťte ji.“

„Tak s tímhle na mne opatrně, příteli,“ pokusil se Cleves o úsměv. Moc mu to nešlo. Podobně se směje kaktus za deště. „Tohle na nás nezkoušejte. To by tak hrálo, nechat se chytit při činu. Vy byste si hezky seděl v chládku, vaše dceruška mohla zase klidně běhat po ulici, a můj šéf by utřel hubu. Vy ten sambol přinesete. Dokud ho nebude mít šéf na stole, veškeré další diskuse považujeme za bezpředmětné.“

Ovšem, diskuse byly bezpředmětné, to jsem věděl předem. Chtěl jsem z něj však vytáhnout co nejvíc. Nebyli to zjevně obyčejní únosci a ničeho se nebáli. Prozradil mi své jméno a dal mi telefonní číslo.

To v důsledku znamenalo dvě věci. Za prvé: po dokončení akce má pan Benson definitivně zmizet z tohoto světa. A za druhé: ti, kdo unesli Janici a chtějí sambol, mají známé na nejvyšších místech. Ve vládě, v armádě, na policii. Nic není vyloučeno. Odkud by jinak pramenila taková sebejistota? Proč by se dopouštěli kopanců hodných ubohého amatéra, který krade svůj první obložený chlebiček v bufetu?

„A proč jste se zaměřili právě na mne?“ pokusil jsem se dál protahovat rozhovor. „Je ve městě málo profesionálních zlodějů? Já jsem detektiv, já nekradu.“

„Nemusel bych vám na to odpovídat, Bensone,“ klapal zobákem Cleves. „Ale šéf řekl, že vy jste jediný, kdo je něco takového schopen dokázat. Vy jediný v celém tomhle zatraceném městě máte tolik filipa, abyste dokázal překonat tu desítku bariér, které sambol dělí od normálního světa.“

„Když říkáte, že jsem jediný,“ namítl jsem, „proč jste nepřišli rovnou se seriózní nabídkou? Myslíte, že za pár milionů bych nebyl ochoten jít se do té barabizny podívat?“

„I o tomhle šéf mluvil, Bensone. Říkal to docela jednoznačně. Benson je člověk, kterého neuplatíme. Máme jen jediný způsob, jak ho k té práci donutit. Tak buďte pěkně hodný a přineste nám ten sambol.“

Otočil se a bez pozdravu odešel. Jeho podpatky vyfukávaly na žulových schodech pohřební marš za mou skvělou kariérou. Ale přece jen se mi z něj něco podařilo vytáhnout. Bylo toho málo, ale lidí schopných únosu nebylo zase ve městě tolik a většinu jsem jich znal. Sambol byl ovšem velkým lákadlem. Vždyť už si na něm vylámala zuby přinejmenším desítky gangů. Přesto se nacházeli, jak vidno, další a další, komu ten třpytivý kámen nedá spát.

A já vlastně nemůžu dělat nic jiného než mu ten pitomý šutr přinést. Za každou cenu. Jinak nedám za život své dcerky ani zlámanou grešli.

Chvilí jsem nechal myšlenky, ať se mi volně honí hlavou. Nepochyboval jsem o tom, že na něco přijdu, ale nevěděl jsem, jak dlouho mi to bude trvat.

Především je tu ten Cleves, první stopa. To jméno jsem znal, ale s individuí podobného charakteru jsem se osobně

raději nestýkal. Věděl jsem o něm jen to, že pracuje na volné noze. Jak se zdá, nyní se zapojil do organizovaného zločinu. On se svou inteligencí rozšlápnuté dešťovky by na něco podobného nikdy nepřišel. Zastupoval tady někoho vlivnějšího.

Clevesova tvář se občas mihla v televizi mezi portréty hledaných zločinců. Nepochybně to byla jen formalita. Vždyť, jak vidno, klidně se pohyboval po ulicích, to jest místy, kde jsou instalovány všudypřítomné identifikační senzory. Mají ještě nějaký složitější název, ale všeobecně se jim říká detektory.

Tyhle chytré aparátky důsledně monitorují pohyb všech osob v teritoriu města. Detektory jsou tu právě proto, aby hledané osoby byly dopadeny v nejkratším čase. Nu a pak prý také proto, aby byla zlikvidována zločinnost. Aspoň takto zní oficiální výklad... A právě detektory mi mohou pomoci jít po Clevesově stopě.

Jen žádné kontakty s policií, samozřejmě. Tahle Clevesova slova si nemusím opakovat. Pokud jakkoli vstoupím do styku s policií, vím, co by následovalo. Janici to může stát život. Kdosi od policie nepochybně dobře ví, kde se hledaný vrah Cleves pohybuje, a vůbec mu to nevadí. Jen tak vědět, kdo to je. Potřeboval bych si promluvit s Haroldem, ale to právě teď nemohu.

Pokud má k detektorům přístup policie, nemohu vůbec pochybovat o tom, že k nim má přístup i ten tajemný Clevesův šéf. Ovšem nikdo nemusí vědět, že k nim mám přístup i já. Ale byl bych věru špatným detektivem, kdybych to nedokázal. A tak Clevesův šéf od tohoto okamžiku může vědět o mně vše, jen ne jediné.

Neví, na co myslím.

Bohužel, to jsem si jen myslel. On to totiž mohl vědět a také to patrně věděl.

Vstal jsem a začal nervózně přecházet po kanceláři od dveří k oknu a zase zpátky. Sedm kroků tam, sedm na druhou stranu. Musel jsem to trochu rozchodit.

To mi ale moc nepomůže, musím začít něco dělat. Spustil jsem Bobříka.

Počítač zavrčel a dobráckým, skoro unaveným hlasem se zeptal, co si přeji. Dokázal se výborně přizpůsobovat mým náladám. Hochu, ani tobě se nemůžu svěřit s tím, co se mi právě přihodilo. Jsi věrným služebníkem, poradíš mi v každé situaci, ale bohužel jsi zapojen do městské sítě. Jakákoli zmínka o Janici a jejím únosu by vyvolala řetězovou reakci s nevídanými účinky.

Jsem si jist, že únosci i policie teď očima doslova visí na mém počítači. Čekají na tu chvíli, kdy udělám nějakou botu. Únosci ode dneška, policie už hezky dlouho. Únosci proto, aby mohli vyhrožovat. Policie proto, aby mě mohla skřípnout při nezákonných praktikách. Hledají záminku, aby mě mohli připravit o licenci.

Nu a kdyby se policajti měli prostřednictvím Bobříka dovědět o únosu, to by teprve začal kolotoč.

„Hochu, vysy ze sebe všechno, co víš o sambolu.“

Tenhle příkaz jsem mu prostě dát musel. Únoscům je to jasné a policajti nad tím můžou jen krčit rameny. Kladu Bobříkovi podobných otázek přinejmenším deset denně. Nu a navíc sambolu jsou teď plné noviny. „Chci vědět skutečně všechno, a hezky pomalu a přehledně.“

Chvíli to v Bobříkovi hrkalo jako ve starém mlýně, ale to on si se mnou jen tak hrál. Byl jsem samozřejmě přesvědčen, že mi toho neřekne víc, než bych vyčetl z novin. Poslouchal

jsem jej vlastně jen na jedno ucho. Přemýšlel jsem při tom, jak bych se napíchl na policejní centrálu. Tak bych mohl získat data o Janicině pohybu od chvíle, kdy dnes ráno odešla do školy. Rozcuchaná jako vždycky, s aktovkou přehozenou přes jedno rameno, s uličnickým výrazem v obličeji...

Raději nemyslet.

„Sambol je jedinečným nerostem pocházejícím z planety Hydra v soustavě Menatra,“ chrčel Bobřík a trochu zvýšil hlas. Nutně si musel všimnout, že ho neposlouchám.

„Ale na to ti kašlu,“ odrazil jsem jeho nápor. „Chci znát vlastnosti. Všechny. Fyzikální, chemické, i ty ostatní.“

„Bod tání.“ Následovalo číslo, které jsem hned zapomněl. „Bod varu.“ Podobné číslo. „Bod vznícení. Bod komprese. Koefficient nadprostorového vlnění.“

„Cože?“ zarazil jsem ho.

„Koefficient nadprostorového vlnění,“ zopakoval Bobřík poslední, na pohled zcela nepochopitelnou informaci vymykající se mému stupni vzdělání. Skoro se mi zdálo, že v jeho hlase slyším pohrdání nad tím, že nejsem informován o tak základních věcech.

„Upřesni mi to.“

„Při koncentraci sedm tisíc jangů na kubický eochron přechází sambol do jiného prostoru, aby se při koncentraci o tisíc jangů nižší opět vrátil do trojrozměrného světa.“

Občas dokázal Bobřík hovořit i obrazně, ale teď jsem jeho myšlenkovému toku při nejlepší vůli nestačil.

„K čemu je to dobré, ty mamlasi. Co jsou to jangy a eochrony?“

Následoval únavný výklad plný fyzikálních pouček, v nichž se to hemžilo jinými dimenzemi, nulovými prostory

a černými děrami. Po minutě jsem ten příval zastavil. Bobřík nespokojeně zablikal.

„Promiň, příteli, nerozumím ti ani slovo. A k čemu je nám to tady dole dobré? Copak lze na Zemi dosáhnout takové koncentrace?“

Otázku jsem střelil naslepo a netušil, že přímo do černého.

Bobřík mi k mému údivu začal vypočítávat desítky technologií, při nichž těchto fyzikálních vlastností lze s úspěchem využít. Jen vědět jak na to.

„Počkej, počkej, pomalu. Ještě jednou!“ zarazil jsem ten vodopád a dychtivě jsem naslouchal informacím, které se sypaly k mým uším. Ne, nezmyslil jsem se. Řekl to.

Alkalická syntéza kobrainu.

Reklama na kobrain člověka oslepovala na každém nároží. Nikdy bych netušil, že takový obyčejný koberec může mít co do činění s tak nepravděpodobnými fyzikálními konstantami. Netušil jsem, že prvního podezřelého odhalím tak brzy. Mohl jsem jen tak trochu tušit, jaké cesty se při výrobě kobercoviny otvírají použitím dalších rozměrů.

Nikdy jsem nepropadl té módě opojných textilií, které dokážou člověka pohltit, vstřebat a přenášet do nereálných světů. Je to zvláštní droga moderní doby, působící tak silné prožitky, že jí málokdo odolá.

Kobrain je hlavním výrobkem Kobrova koncernu...

Co pan Kobra chce s použitím sambolu dokázat? Znal jsem jeho podnikavost a vrozenou šetrnost. Domyslel jsem si, že patrně hodlá vyrábět zcela zdarma. Energie je drahá, a pan Kobra ji potřebuje až příliš. Kdyby pronikl pomocí sambolu do jiného světa...

Dost, dost, Bensone. Tyhle myšlenky jsou až příliš odvážné. Ale stopa to je... Pan Kobra si myslí, že se jak blbec

poženu přímo do muzea, abych přivlekl půlkilový střep. Vskutku krásný klenot. Všechny namyšlené paničky z nejvyšších kruhů jsou přesvědčeny, že sambol bude rozporcován na stovky kusů a ty prodány v dražbě. Pak si jimi ozdobí své obtloustlé šije či je zavěsí do svých prasečích uší.

Inu, ať si věší sambol třeba k hodinkám, můj zájem se teď soustřeďuje jina. Bylo podivné, jak se ve mně první podezření nesmírně rychle měnilo v jistotu. Vždyť jsem neměl jediný důkaz! Vůbec jsem nemohl vědět, že si mě vyčíhl pro své nekalé rejdy právě Kobra...

Vědět, kdo Janici unesl, to je samozřejmě jen jedna strana mince. Zjistit, kde má dcerka je, to už je něco úplně jiného. Zatím mám dost času. Zatím mi nevyhrožují, jen mi přinášejí informace.

Bobřík pokračoval dál ve svých kecech o výhodách sambolu, a tak jsem ho zarazil. Pro všechny případy jsem se ho zeptal na něco úplně jiného z úplně jiné oblasti lidského podnikání. Pak jsem vypnul a zapomněl, že ta rachotina něco říká. Ať mají policajti o čem přemýšlet. Ať si koumají, k čemu mi ty informace jsou.

Přehraboval jsem se v šupleti, do kterého jsem házel všechno, čeho mi bylo líto se zbavit. Doufal jsem, že se mi ty krámy budou ještě někdy hodit. Zatím se to nestalo. Ale tahle krabička plná elektroniky, zvaná v jistých kruzích kouzelným slůvkem migrátor, to je věc k nezaplacení. Kdysi jsem ji zabavil jednomu zlodějčkově těsně před tím, než jsem ho předal policii. On byl rád, že jsem na něj nepíchl, že ji používá.

Jestli mám proniknout do systému policejních detektorů, umožní mi to právě dobře seřízený migrátor.

Sluchátka, detektor, kus lana, všechno mám po ruce. Venku se začíná šepit. Musím počkat ještě dvě nebo tři

hodiny, až pouliční ruch ustane. Je to jen pro jistotu, málokdo bude zvedat oči k nebesům.

Nu, mám dost času trochu regenerovat síly a připravit si analyzátor. Údaje z detektoru mi nebudou nic platny, když je nebudu moci dešifrovat. K tomu mi poslouží další přístroj. Ten mám uschován v tajném trezoru, a to už dobře deset let. Vlastně od toho okamžiku, kdy vstoupil v platnost všeobecný zákaz používat počítače odpojeně od sítě. Byl to maličký notebook, typ Jeseter. Kdysi mi prokazoval výborné služby na cestách.

Pak nastal čas, kdy naši vládcí nasadili na každý roh veřejné počítače. Za mírný poplatek je může použít kdekdo. Současně poskytují prakticky neomezené služby. Jsou vskutku k nezaplacení. Rád je používám. Ale ten, komu jsem na stopě, o tom nesmí vědět. V opačném případě by mi mohl za použití téže sítě hravě uniknout.

Všechno ale má své nevýhody. Jaká to příležitost – nabourat počítačovou síť a vyzvídat ty nejintimnější podrobnosti a předávat je novinám. Jaká skvělá šance pro dopisovatele bulvárních plátků a jiných pochybných sdělovacích prostředků. Vždyť mezi námi je dostatek lidí věčně slídících za las-civními historkami. Ti jsou schopni za pár šupů přivést do řečí kdekoho.

Samozřejmě, každý z nás už měl příležitost si to vyzkoušet. Cokoli člověk svěřá síti, stává se tím okamžikem věcí veřejnou. Jedinou šanci může mít člověk tehdy, když si uvědomí, kolik informací je vlastně uloženo v sejfech. Vždyť pravděpodobnost, že právě někdo narazí na ty jeho důvěrnůstky, je vlastně neuvěřitelně malá.

Přesto právě to, co má zůstat utajeno, s železnou pravidelností propadá sítím a dovídají se o tom všichni.

Kdysi to kdosi pojmenoval syndromem strachu. Slyšel jsem už, že síť zaznamenává pocity toho, kdo do ní ukládá informace. Prý existují lidé, kteří tuto zvláštní „příchuť“ dokážou podvědomě vycítit a také patřičným způsobem zneužít. Je to neověřené, ale z toho, co se kolem děje, jsem nakloněn tomu i věřit.

Krom toho jsem měl navíc neblahé tušení, že existuje ještě jedna, nepřilíš veřejná počítačová síť. Do té jsem však zatím nikdy nepronikl.

Proto tolik soukromí, proto Jeseter, proto riskuji vysoký trest.

Analyzátor byl v pořádku, chodil jako hodinky. Musel jsem se svým Jeseterem pochopitelně mimo dosah Bobříka. Ten by byl možná schopen, ač jistě bezděčně, zachytit existenci Jesetera. Bobřík je také součástí centrální sítě. Není samostatným jedincem, to je nutné mít na paměti. Velice rychle by mě zradil.

Jesetera jsem oživil neobyčejně snadno a kupodivu si s migrátorem brzy výborně rozuměli. Pak jsem se na chvíli natáhl na malé kanape a pokusil jsem se usnout, ale nešlo to. Myšlenky byly příliš intenzivní, než aby dovolily sužovanému organismu se aspoň trochu regenerovat. A já budu v příštích několika hodinách potřebovat svěží a čistou mysl.

Budu hrát vabank.

2. První stopa

Temnota dýchala tajemnem. Neony pode mnou mžouraly jako oči ospalého hada. Já se plazil po střeše domu, který jsem si vyhlédl pro své záměry jako nejvhodnější. Dalo mi dost práce dostat se právě na tohle místo, aby si mě přitom nevšimly všudypřítomné detektory. Migrátor mě ujistil,

že jsem v tomto směru snad měl štěstí. S devadesátiprocentní pravděpodobností. Půl kilometru kanálem. Sto metrů do výšky po požárním schodišti mrakodrapu. Dalších šedesát metrů po šikmém lanu nad temnou propastí s desetikilovým břemenem na zádech. To byla cesta, kterou jsem si zvolil na počátku svého pátrání. Chtěl jsem se nabourat do detektorové sítě a při tom mě nesměl nikdo vidět.

Samozřejmě, znal jsem způsoby, které byly bezpečnější. Znal jsem i způsoby, které zaručovaly stoprocentní kvalitu informací. To bych se však musel spojit s Haroldem. A Harold pracuje u policie...

Visel jsem na slabém laně uvázaný jako natěrač a pomalu se spouštěl k vrcholu tenkého stožáru. Na jeho samé špičce, zhruba patnáct metrů nad zemí, byl cíl mé složité pouti. Detektor.

Identifikoval každého, kdo se jen mihl v okruhu stovky metrů. Civěl všemi směry, ale konstruktéři zanedbali jeden z možných. Ostatně nemohli ani předpokládat, že by se mohl někdo jako pavouk spouštět z výšky. Nemohli předpokládat, že by se někdo chtěl spustit nepoznán tam, kde ho detektor nutně musí zjistit.

Byly doby, kdy jsem se o konstrukci detektorů zevrubně zajímal. Věděl jsem o nich téměř vše. I to, jak je zneškodnit.

Rovněž jsem věděl, že ze vzdálenosti pouhého půl metru mě přístroj nepozná. Není z tak malé vzdálenosti schopen rozlišit víc než tři nebo čtyři charakteristické znaky osobnosti. Rozhodně ne dřív, než mu znemožním další činnost.

Konečně jsem se dotkl špičky stožáru a magnetická pojistka s tichým lupnutím zaklapla. Věděl jsem, že nemám víc než půldruhé minuty času.

Bylo zajímavé, že v podobných kritických chvílích jsem obvykle necítil žádné vzrušení. Mé prsty, jen zlehka přidržíjící šroubovák, se ani nezachvěly.

Víčko krytu odpadlo v neuvěřitelně krátké době. Zasunul jsem kontakty migrátoru dovnitř a připojil je na dva vodiče. Jakmile jsem toto učinil, vyřadil jsem detektor z činnosti i z celého informačního systému. Tady nebylo vyhnutí.

Nikdo nesměl poznat, kdo se naboural do systému.

O několik kilometrů dál už věděli, že do systému pronikla škodná. Musel jsem sebou hodit.

Byl jsem propojen s centrálou. Systém byl pro opačný chod informací zatím propustný.

Na obrazovce Jesetera jsem mohl zahlédnout zmatený rej čísel. Bylo nutné je trochu usměrnit. Věděl jsem, co chci. Teď se ukázalo být výhodným, že občas spolupracuji s policií. Znal jsem kódy všech příslušníků své rodiny.

Vyfukal jsem sedm číslic. Kód mé dcerky Janice.

Čekal jsem dvě vteřiny. Tři.

Obrazovka pohašla.

V dálce se rozezněla siréna policejního vozu. Pochopil jsem, že jedou sem.

Trvalo nejméně patnáct vteřin, než jsem dostal odpověď.

Na obrazovce se materializoval sloupec dvaceti pětimístných čísel. Co číslo, to detektor. Co detektor, to konkrétní místo na plánu města. Znamenalo to, že Janice dnes prošla kolem dvaceti detektorů v tomto městě. Mohlo to znamenat, že urazila vzdálenost pěti až deseti kilometrů. Také ji ovšem ti lotři mohli vozit pořád dokolečka. I když to nebylo pravděpodobné, čísla se ani jednou neopakovala. A protože časové údaje byly k sobě dost nahuštěny, bylo zřejmé, že Cleves ani moc nelhal.

Ovšem jisté bylo, že Janice je dosud ve městě. Kdyby ji odvezli mimo, bylo by těch čísel nejméně padesát.

Zbystřil jsem pozornost a nasoukal si ten sloupec čísel do paměti. Pak jsem Jesetera odpojil, právě tak i oba kontakty migrátoru. Detektor mohl opět pracovat v systému.

Siréna se blížila a nabývala na obrátkách. Měl jsem právě tak čas co nejrychleji zmizet. Maličký motorek se sympatickým bzučením vlekl mé tělo po napjatém laně směrem vzhůru. Pokojně jsem se kymácel nad propastí. Mozek se mi sytil blahým pocitem, že za pár minut vyrazím po čerstvé stopě. Kašlu na nějaký sambol. Vyrvu jim Janici z rukou přímo z jejich odporného doupěte.

Chytil jsem se levou rukou okraje střechy. Teď nastal nejkritičtější okamžik. Tady mi nemohly pomoci žádné přístroje. Musel jsem se výmykem dostat na střechu. Ne, spadnout jsem nemohl, lano by mě zadrželo. Propadl bych se však o nějakých deset metrů níž a pak bych už nemusel mít čas dostat se do bezpečí.

Sirény už jsem slyšel z největší blízkosti.

Cítil jsem, jak pravá ruka klouže po rezavém plechu. Přece jen už padla rosa a střecha byla vlhká. Švihl jsem prudce nohou a zaklesl špičkou za okraj. Ucítil jsem, jak ten kus kovového šrotu začíná povolovat. Pokud jsem se chtěl udržet, musel jsem se co nejrychleji vyšvihnout nahoru.

Zapomněl jsem, že už nejsem mladík. Před pěti lety bych se tady nezdržel víc než tři vteřiny. Bohužel dnešní skutečnost byla trochu jiná. Zanedbával jsem trénink a trochu jsem zlenivěl. A co víc, lano, na němž jsem visel, zbortilo ten prorezavělý plech.

Ubohý Jeseter, visící na přezce opasku, se zachytil o okraj. Ve chvíli, kdy už jsem byl v bezpečí na střeše, prask-

la přezka. Už jsem cenný přístroj nechtyl. Nesměl jsem se ani podívat, jak se můj Jeseter poroučí dolů do ulice.

Jisté bylo, že jsem teď na místě zanechal lepší stopu, než kdybych se podepsal. Proto bylo zbytečné vracet se domů stejnou cestou. Prolezl jsem vikýřem a vyběhl zadním vchodem. Spatřil jsem, jak se kolem stožáru sbíhá dav. Policejní zásah, to je vždy pastva pro senzacechtivé oči. Musel jsem doufat, že ti lidé policajty aspoň trochu zdrží.

Utíkal jsem domů a přeříkával si jako násobilku ty dvě desítky čísel. Naštěstí jsem měl na takovéto záležitosti dokonalou paměť.

Když jsem zapíchl prsty do elektronického plánu města, což byla jedna z vymožeností, které mi poskytovalo mé povolání, užasl jsem.

Byla to stopa, jako kdyby se městem procházel slon. Všechno v mém mozku začalo do sebe dokonale zapadat. Sambol. Cleves. Kobrain.

Kobra...

Janiciny stopy končily v akčním radiu detektoru, který byl umístěn asi padesát metrů od paláce Kobra.

3. Palác Kobra

Bensone, teď to chce rozum do hrsti.

Inu, zdá se, že pan Kobra se ve mně trochu zmýlil. Určitě je přesvědčen, že se poženou přímo a střemhlav za sambolem, aby má dceruška neutrpěla nějakou újmu.

Ještě nezná Bensona.

A já nemám rád podrazy. Nemám rád, když na mne někdo zkouší podobnou habaďůru. Cleves, to je jenom loutka, za jejíž šňůrky tahá někdo mocnější. Všechny stopy zatím míří na jedno místo.

Uloupit sambol, prosím. Určitě bych to dokázal. Muzeum je v současnosti nejlépe střeženým objektem ve městě. Já už ale natolik pronikl do psychiky těch, co vymýšlejí bezpečnostní systémy, že si beze vší nadsázky troufám dovnitř proniknout. Ovšem pro Clevese a jeho loutkovodiče nehnu ani prstem.

Je docela možné, že na mne čekají i tam, kam se teď chystám. Prosím, to se konečně dá předpokládat. Riskovat se musí. Kdyby za mnou vskutku přišli s rozumnou nabídkou, nevím, jestli bych odolal. Proč však přišli právě za mnou? Co je na mně zvláštního, čím se odlišuji od ostatních? Jako kdybych byl na světě jenom já, kdo dokáže podobnou loupež provést...

Ale já si půjdu pro Janici, a to co nejdřív. Ještě této noci. Zítra bude pozdě. Zítra už policie bude vědět, kdo ztratil kufřík s Jeseterem a kdo poškodil jeden detektor. Zítra budu mít na krku žalobu z poškozování veřejného majetku, přechovávání škodlivých předmětů, pobuřování, anarchie a kdo ví čeho ještě. Bude mě to stát celé jmění, když se ze všeho budu chtít vysekat. Mohu si být naprosto jist tím, že pan Kobra mě do všeho namočí mnohem hlouběji než policie sama.

Musím se dnešní noci dostat do Kobrova paláce. Není ovšem žádoucí, aby kdokoli věděl, že se ochomejtám okolo, dřív, než se tam skutečně dostanu. Musím tedy znovu oklamat detektory, ale tentokrát poněkud jinou metodou.

Není to způsob právě legální a na konto mých zločinů takto přibude další. Ovšem v tom těstě, které jsem kolem sebe nadělal před půlhodinou, může snadno leccos nakynout nebo se ztratit. A pak, věděl jsem, že pan Kobra nebude mít nejmenší zájem, aby se jeho jméno objevilo na veřejnosti

v souvislosti s jakýmkoli skandálem. Ovšem jedinou podmínkou je to, že musím být při své výpravě úspěšný. Janici musím ze spárů té šelmy dostat za každou cenu. Prostředky na to mám, motivaci rovněž. Otázkou je, budu-li mít také štěstí.

Zanechával jsem za sebou úmyslně stopu jako stádo nosorožců. Potuloval jsem se půl hodiny kolem muzea a předstíral jsem, že na někoho čekám. Mým dobrodincům mělo být v té chvíli zřejmé, že si osahávám terén pro krádež sambolu. Pak však bude muset moje stopa zmizet. Já musel jen doufat, že mám dokonalé mimikry. Můj vůz pokojně ujížděl směrem k mému bytu a dával si záležet na tom, aby kolem detektorů projížděl co možno nejpomaleji. Ta silueta, co seděla za volantem, měla mnoho charakteristických znaků mé osoby. Včetně identifikační karty.

V tutéž chvíli jsem si pokojně vykračoval temnými ulicemi. Byl jsem to já, až na to, že detektory četly něco jiného. Jmenoval jsem se pro ně Ruzz Debort. Tento pán oficiálně zemřel před sedmi lety. Detektorům to samozřejmě nevadilo. O tom už jsem se několikrát v minulosti přesvědčil.

V logice prověřování totožnosti jsou mezery, kterými leccos proklouzne. Miliardy miliard informací denně není možné vyhodnocovat naprosto bezchybně. To bylo jisté. Všechny informace jsou ukládány do databank. Tam jsou konzervovány do doby, kdy o danou osobu nebo o dané místo někdo projeví zájem.

Ovšem ten někdo musí být samozřejmě natolik vlivný, aby na to měl. Dostat se k datům není nejlevnější záležitost. Už jsem si několikrát zahrál na Ruzze Deborta. Jeho data jsem vyhrabal v počítačové síti. To, že mrtvý běhá po světě, nikomu nevadilo.